

kretní okolnosti, nýbrž že se operuje toliko se všeobecným poukazem, že opětovným výzvám a příkazům nebylo vyhověno, takže nař. rozhodnutí po stránce skutkové nelze přezkoumati.

Co se týče poslední námitky vadnosti řízení, je stížnost zřejmě bezdůvodná. Rozhodnutí první stolice jeví se jako poslední článek v řetězu dlouho trvajících sporů, k nimž zavdalo podnět odmítavé stanovisko společenstva různých živností v B., přistoupiti za člena ke Svazu živn. a obchodních společenstev pro okres v Ústí n. L., a zdráhání st-l, provéstí nařízenou přihlášku. Musel tudíž st-l i při nejmenší normální pozornosti věděti, co jest důvodem zbavení jeho funkce starosty a mohl také úřad předpokládati, že to vzhledem k celému vývoji věci ví, aniž byl nucen ještě jednou všechny okolnosti více než známé opakovati. A st-l také ani okamžik nebyl v pochybnostech, co zavdalo podnět k onomu úřednímu opatření, jak tomu svědčí vývody odvolání a stížnosti na nss, a jest tvrzení, že nemůže nař. rozhodnutí po stránce skutkové přezkoumati, přímo svévolné.

Podle § 127 odst. 6 živn. ř. může živn. úřad zbaviti členy představenstva jejich funkcí, vyskytnou-li se dokázané nepravdelnosti ve správě pokladni neb opětovně vytýkané skutky proti stanovám nebo nepravdelnosti v úředním jednání. Žal. úřad zřejmě vycházel z toho, že zde jest dán posléze zmíněný předpoklad, totiž nepravdelnosti v úřadování. Pod pojem »nepravdelnosti v úřadování« nespádají toliko nepravdelnosti v trestním smyslu, nýbrž vše, co ruší pravidelný, totiž zákonným předpisům odpovídající chod úřadování společenstva; že pak zásadní neuposlechnutí příkazů nadřízeného živn. úřadu jest s to, býti na újmu obstarávání záležitostí společenstvu svěřených, o tom nemůže býti pochybnosti. Ježto pak, jak ze spisů plyne a což stížnost ani sama nepopírá, st-l se zdráhal vyhověti opětovně mu daným příkazům okr. úřadu a tím vznášel zmatek do náležitého vedení věcí společenstevních, nelze shledati, že by úsudek žal. úřadu, že v tomto počínání jest spatřovati »nepravdelnosti v úřadování« a že tento předpoklad § 127 odst. 6 živn. ř. je splněn, byl v rozporu se zákonem.

Pokud se ostatních námitek týče, stačí odkázati k tomu, co bylo uvedeno shora ad I.; k námitce, že o povinnosti k přistoupení ke Svazu bylo by lze jen tehdy mluvit, kdyby šlo o nucený svaz, budiž jen podotknuto, že o povinnosti společenstva různých živností v B., přistoupiti za člena, bylo již pravoplatně rozhodnuto zem. úřadem v Praze výměrem z 21. ledna 1930. — — —

Č. 11.083.

Živnostenské právo: Majitel živnosti fotografické, který nabytí živn. listu v době, kdy živnost ta nebyla ještě živností řemeslnou, a který se později vzdal dočasně provozování živnosti, není zbaven povinnosti podati průkaz způsobilosti, chce-li později v době, kdy živnost ta byla již prohlášena za řemeslnou, přestěhovati ji do jiného místa.

(Nález ze dne 19. února 1934 č. 20.143/32.)

V ě c: Rudolf U. v P. proti zemskému úřadu v Praze o opověď živnosti fotografické.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Dne 16. ledna 1931 udal st-l protokolárně u magistrátu hlavního města Prahy, že má živn. list na živnost fotografickou, vydaný od okr. hejtmanství v Č. Lípě dne 23. července 1903; v roce 1913 ohlásil u zmíněného úřadu, že se dočasně vzdává provozování živnosti fotografické. Nyní ohlašuje přesídlení živnosti z M. do P. Výměrem z 8. června 1931 nevzal magistrát podle §§ 13 a 14 a) živn. ř. tuto opověď na vědomí, ježto odpovídatel nepředložil průkazu způsobilosti pro tuto živnost předepsaného.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zem. úřad v Praze podanému odvolání, poněvadž st-l nepodal průkazu způsobilosti k nastoupení a samostatnému provozování zmíněné živnosti, předepsaného § 14 živn. ř., ani ve smyslu § 5 zák. z 1. července 1926 č. 140 Sb. neprokázal, že byl v živnosti fotografické zaměstnán 5 let jako učeň nebo pomocník. Námitka, že se živn. oprávnění na základě živn. listu vydaného okr. hejtmanstvím v České Lípě z 23. července 1903 nevzdal, nýbrž že pouze přesídlil do P., jest irrelevantní, poněvadž podle § 43 živn. ř. přesídlení živnosti do některého místa mimo obec dosavadního stanoviště jest pokládati za založení nové živnosti, avšak nežádá se znovu průkaz způsobilosti. Poněvadž však živnost fotografická byla v době mezi přesídlením prohlášena za živnost řemeslnou, bylo nutno, aby průkaz způsobilosti předložil nebo prokázal podle § 5 zák. č. 140/26, že jest od tohoto průkazu osvobozen.

O stížnosti uvažil nss:

Na sporu jest jediné otázka, byl-li st-l, který nesporně se nevzdal svého původního živn. oprávnění, když ohlásil přesídlení své živnosti do místa mimo obec dosavadního stanoviště v době, kdy fotografická živnost byla již prohlášena za živnost řemeslnou, povinen podati průkaz způsobilosti, který v době, když mu byl vystaven živn. list, nepodal a podati nemusel, ježto tehdy šlo o živnost svobodnou.

Paragraf 43 živn. ř., který zde jediné přichází v úvahu, stanoví, že u všech živností pokládati jest přesídlení do některého místa mimo obec dosavadního stanoviště za založení nové živnosti, avšak nežádá se znovu průkaz odborné způsobilosti u některých živností předepsaný. Cit. § 43 staví přesídlení na roveň založení nové živnosti; je-li určitá živnost vázána na průkaz způsobilosti, musí tento při jejím nastoupení býti podán a nebýti dalšího předpisu § 43, musel by býti za všech okolností podán i při přesídlení, poněvadž toto se rovná založení nové živnosti. Z této zásady obsahuje však cit. § 43 shora zmíněnou výjimku, kterou — právě jakožto výjimku — nutno vykládati striktně. Zákon mluví o »znovu« předložení průkazu, o čemž však nepochybně může býti řeč jen tam, kde tento průkaz byl již jednou předložen. Z toho plyne, že zákonodárce chtěl majitele živnosti při přesídlení osvoboditi od předložení průkazu způsobilosti jen tehdy, když již při nastoupení živnosti podal průkaz způsobilosti. Byla-li po nastoupení živnosti svobodné tato prohlášena za živnost řemeslnou, může ovšem — není-li výslovně stanoven opak — živnostník na základě svého živn. listu živnost provozovat.

vati nadále, avšak jenom ve svém původním stanovišti, jest ale při přesídlení do některého místa mimo obvod dosavadního stanoviště povinen podati průkaz způsobilosti, poněvadž výjimka § 43 živn. ř. se podle svého slovního znění na něj nevztahuje.

Nelze tudíž shledati, že by nař. rozhodnutí bylo v rozporu se zákonem.

Č. 11.084.

Pojištění nemocenské. — Zdravotnictví. — Řízení před nss-em: Rozhodnutím podle § 2 zák. o ss není výnos min. zdrav. odpírající k žádosti strany převzítí na stát náklad vzniklý ošetřováním veřejného zaměstnance ve státní nemocnici.

(Nález ze dne 20. února 1934 č. 19.301/31.)

Věc: Marie J. v S. proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy o placení ošetřovacích útrat v nemocnici.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e o d m í t a j í p r o n e p ř í p u s t n o s t.

D ů v o d y: St-lčín manžel, jenž byl členem léčebného fondu veřejných zaměstnanců, byl na poukaz okr. sboru léčebného v Trnavě ošetřován ve státní nemocnici v Bratislavě od 6. dubna do 25. října 1928 a od 2. září 1929 do 15. října 1930. Léčebný fond zaplatil státní nemocnici za toto ošetřování kvotu 1. 708 Kč, vypadající na 61 dní, zbytek pak v částkách 3.976 Kč a 10.656 Kč byl zaplacen st-lkou.

Pozdějším žádostem st-lčiným, aby jí tyto částky byly vráceny, ježto st-lka nebyla povinna je platiti, správa státní nemocnice v Bratislavě nevyhověla.

Dalším žádostem st-lčiným o vrácení oněch částek nevyhovělo pak ani min. zdrav. nař. výnosy, v nichž uvedlo: K částce 3.976 Kč: Ježto léčebný fond veřejných zaměstnanců učinil své platební povinnosti zadost, jsou osoby placením povinné povinny nedoplatek léčebného nemocnici hraditi, pročež nelze vrátiti straně zaplacený nedoplatek léčebného v částce 3.976 Kč. K částce 10.656 Kč: Min. schvaluje rozhodnutí správy nemocnice, jímž zamítla vrátiti léčebné, dobrovolně zaplacené placením povinnou vd. Marii J. v S., v částce 10.656 Kč (ovšem po srážce difference mezi ošetřovací sazbou na II. a III. tř.), které vzešlo jmenované nemocnici ošetřováním zemřelého jejího manžela Julia J., správce školy z T., v čase od 2. září 1929 do 15. října 1930, jednak na III. tř., jednak na II. tř. Správa jmenované nemocnice pokračovala řádně a podle zák. ve vymáhání léčebného a souhlasně se zdejšími oběžníky č. 12.888 z 26. dubna 1928 a č. 26.166 z 10. listopadu 1930, neboť učinil-li léčebný fond veřejných zaměstnanců, jehož jmenovaný ošetřovanec byl členem, své platební povinnosti zadost již při předchozím ošetřování, v čase od 6. dubna do 25. října 1928, ve státní nemocnici v Bratislavě tím, že za svého člena zaplatil léčebné za 61 dní v částce 1.708 Kč, byla povinna placením povinná strana léčebné platiti, pokud by tím nebyla ohrožena na existenci. Poukazuje-li se v žádosti k tomu, že léčebné za III. tř. ošetřovací bylo neprávem správou nemoc-